

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 706/2014
27.08.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Радмиле Драгичевић-Дичић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Р., због кривичног дела угрожавања јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Р., адвоката Г.Р., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 2084/2012 од 20.02.2014. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 94/14 од 05.06.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 27.08.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Р., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 2084/2012 од 20.02.2014. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 94/14 од 05.06.2014. године, у односу на повреду Кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 2084/2012 од 20.02.2014. године, окривљени Д.Р., оглашен је кривим због извршења кривичног дела угрожавања јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и за кривично дело непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 1. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца, па му је изречена условна осуда тако што је претходно утврђена јединствена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, а на основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећени је са имовинскоправним захтевом упућен на парнични поступак. Истом пресудом окривљени је на основу члана 264. став 1. у вези члана 261. став 2. тачка 1. ЗКП, обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 22.627,00 динара, а на основу члана 261. став 2. тачка 9. ЗКП, да на име паушала суду уплати износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 94/14 од 05.06.2014. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а првостепена пресуда је потврђена.

Бранилац окривљеног, адвокат Г.Р., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде Кривичног закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине првостепену и другостепену одлуку, а списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење или да наведене пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу и сматрајући да присуство јавног тужиоца и браниоца окривљеног не би било од значаја за доношење одлуке, исте није обавестио о седници већа у смислу члана 488. став 2. ЗКП.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је првостепени суд осуђујући окривљеног за кривично дело угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. Кривичног законика, погрешно применио Кривични законик са образложењем да у конкретном случају суд наводи да је окривљени поступио противно члану 35. став 2. ЗОБС-а, при чему је цитирајући ову одредбу пропустио да наведе онај њен део којим је прописано да је возач дужан да возило у кретању држи што ближе десној ивици коловоза у складу са којом одредбом је окривљени и управљао својим возилом, па следствено томе, према ставу браниоца, окривљени није ни прекршио наведену законску норму, којим наводима се по налажењу овога суда правноснажна пресуда побија због повреде Кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, што је дозвољен разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Врховни касациони суд изнете наводе браниоца окривљеног којима се правноснажна пресуда побија због повреде Кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, оцењује неоснованим.

Ово стога, јер се по налажењу овога суда, у радњама окривљеног Д.Р., описаним у изреци првостепене пресуде стичу сва законска обележја кривичног дела угрожавања јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које кривично дело је окривљени и оглашен кривим правноснажном пресудом.

Наиме, према одредби члана 35. став 2. ЗОБС-а, возач је дужан да возило у кретању држи што ближе десној ивици коловоза и на толикој удаљености од ње, да с обзиром на брзину кретања возила, услове саобраћаја и на стање и особине пута, не угрожава друге учеснике у саобраћају и не излаже себе опасности. Имајући у виду да је у изреци првостепене пресуде означено да је окривљени управљао својим путничким возилом тако што возило није држао на толикој удаљености од десне ивице коловоза, да с обзиром на брзину кретања возила, услове саобраћаја и стање и особине пута не угрожава друге учеснике у

саобраћају услед којих пропусти је десним ретровизором ударио у оштећеног који се кретао истим правцем и смером, као и возило окривљеног, уз десну ивицу коловоза, услед чега је оштећени пао на коловоз и задобио лаке телесне повреде, то су неосновани наводи браниоца окривљеног да окривљени својим поступањем – кретањем од 1,0 метара од десне ивице коловоза није прекршио одредбу члана 35. став 2. ЗОБС-а, која прописује да је возач дужан да возило у кретању држи што ближе десној ивици коловоза. Наиме, Врховни касациони суд указује да одредбу члана 35. став 2. ЗОБС-а треба посматрати у целини, а не само делимично, како то чини бранилац окривљеног у поднетом захтеву, јер ова одредба прописује не само да је возач дужан да возило у кретању држи што ближе десној ивици коловоза, већ и на толикој удаљености од ње, да с обзиром на брзину кретања возила, услове саобраћаја и на стање и особине пута, не угрожава друге учеснике у саобраћају и не излаже себе опасности, па како је у редовном кривичном поступку утврђено да се окривљени критичном приликом кретао у зони од 1,0 метара од десне ивице коловоза и да је таквим својим кретањем угрозио пешака оштећеног као другог учесника у саобраћају, то произлази да је окривљени таквим поступањем прекршио одредбу члана 35. став 2. ЗОБС-а, што представља радњу извршења кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом.

Осталим наводима захтева браниоца окривљеног, којима се истиче да је кретање пешака у свему било у супротности са одредбом члана 93. став 1. ЗОБС-а, те да у редовном кривичном поступку није утврђено да ли је узрок саобраћајне незгоде непрописно управљање возилом од стране окривљеног или пак то што се пешак кретао погрешном страном пута крајње непажљиво и небезбедно, као и да у односу на кривично дело непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 1. Кривичног законика није утврђено постојање умишљаја код окривљеног да изврши предметно кривично дело, с обзиром на његово понашање након саобраћајне незгоде, се по оцени овога суда, правноснажна пресуда у суштини побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што не представља разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.